

Μεγίστ. 2) Ἄνεμος σφοδρὸς Μύκ. Σῦρ. Χίος: *Τώρα ἔχ' ἀγερίκ Μύκ. Ἦκαμε ἓνα ἀγερίκό!* Σῦρ. Πβ. *ἀνεμο-δούρα, φυσούρα.* β) Σίφων, ἀνεμοστρόβυλος Φολέγ. Χίος: *Ἀγερίκ περνᾷ Χίος.* γ) Καταιγίς, βροχή ραγδαία καὶ καταστρεπτικὴ Κύνθ. Σάμ. Σέριφ. Σῦρ. Φολέγ. Χίος: *Ἔκαμεν ὁ Θεὸς ἀρικὸν Κύνθ. Μωρὲ ἀρικὸ ποῦ ἴκαμε!* Σέριφ. 3) Πνεῦμα, δαιμόνιον κακοποιὸν προσβάλλον τοὺς ἀνθρώπους καὶ γινόμενον πρόξενον παθήσεων, οἷον ἐπιληψίας, φρενοβλαβείας κττ. σύνηθ. καὶ Πόντ.: *Τό 'χε ὁ ἥσκιος του κι ἀπάνταγε τ' ἀερίκ Σπάρτ. Ἀπ' ἀερίκ μὲρθε αὐτὸ τὸ κακὸ Καλάβρυτ. Πέρασε τ' ἀερίκ Λακων. Χτυπήθ' κι ἀπ' αἰρ' κὸ Ζαγόρ. Τὸ παιδὶ ἔλαβε ἀπὸ ἀερίκ Μάν. Τὸν ἤρην ἀερίκ Χίος Τὰ στοιχεῖα καὶ τ' ἀερίκ κυνηγᾷνε τοὺς νεόπαντρους Βαλτέτσ. Τί ἀερίκ ποῦ ἴναι αὐτεῖνη, πορπατεῖ καὶ κρένει!* (ἐπὶ γυναικὸς) Βιθυν. || Ποίημ.

Τοὺς πλανταγμένους νεοὺς γελοῦνε | τ' ἀερίκ, τ' ἀνεμικὰ
ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 55. Συνών. ἀέρι 4. β) Νυκτερινὸν φάντασμα Ἀρκαδ. γ) Πληθ., νεράιδες Σίκιν. 4) Βλάβη, πάθησις, νόσος νευρικὴ ὑπὸ κακοποιοῦ πνεύματος προξενουμένη σύνηθ.: *Οἱ γιαιοὶ δὲν ξέρουν νὰ γιάνουν τ' ἀερίκ Θράκ. Ἦ σῆμ. καὶ παρὰ Σομ.* β) Ἐπιληψία Σύμ. κ. ἀ.: *Ἔχει ἀερίκὸν ἄνω του Σύμ.* γ) Φρενοβλάβεια Κάρπ. Μεγίστ. κ. ἀ.: *Ἀερίκ τὸν ἤρην (ἐπὶ παθόντος τὰς φρένας) Κάρπ.* δ) Νόσος λεχοῦς Λέσβ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἀ.) Συνών. ἀέρας 8 β. ε) Παράλυσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος Ἦπ. ς) Πληθ., ρευματισμοὶ Τήν. ζ) Ἐρυσίπελας Ἦπ. 5) Πληθ., πτηνὰ Θράκ. (Αἰν.)

ἀερίκδος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἦπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σαλαμ. Σῦρ. Χίος κ. ἀ. ἀρικὸς Κίμωλ. ἀρικὸς Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἀ. αἰρ' κὸς Λέσβ. (Πάμφιλ.) Σάμ. Στερελλ. (Φθιώτ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας.

1) Ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῷ ἀέρι Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Ἐσηκωθήκανε ὅς τὸν ἀέρα, ἦγουν ἔγιναν ἀερίκς καὶ ἀπὸ τότε εἶναι οἱ νεράιδες Καλάβρυτ.* β) Ὁ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἀερισθεὶς Ἦπ. Κεφαλλ.: Ἄσμ.

Χωρὶς σεδόνια ἀερίκὰ δὲν πέφτει νὰ κοιμᾶται Κεφαλλ.

Ἐσὺ κοιμᾷς ὅς τὸ πάπλωμα, ὅς τ' ἀερίκὰ σεντόνια

Ἦπ. 2) Εὐάερος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ.): *Σπίτι ἀερίκ πολλὰχ. Ἀγρ' τὰ κάμαρ' Πάμφιλ. Ἀγρ' κὸ μέρος αὐτόθ. Ἀβοῦτο ὁ τόπος πολλὰ ἀερίκων ἐν Κερασ. Χαλδ. Συνών. ἀερίκ αἶτος 1, ἀερίνός 3, ἀερωπός.* 3) Ραγδαῖος, ὀρμητικὸς, ἐπὶ βροχῆς Κίμωλ.: *Ἦκαμε ἀρικὸ νερό. Πβ. ἀερίκ 2 γ.* 4) Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἀέρος, ἀερόχρους, οὐρανόχρους ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 29: Ποίημ.

Ὀλίγο λίγο ἀπόσβησε τὸ ἀγερίκ της χρῶμα.

Συνών. ἀέρινος 2. 5) Ὁ ἔχων χάριν, ἐπίχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Λέσβ. (Πάμφιλ.): *Ἀγρ' κὸς ἄθριπους, ἀγρ' τὰ κονπέλλα, ἀγρ' κὸ μουρό.* 6) Δαιμονικὸς Στερελλ. (Φθιώτ.) κ. ἀ.: *Ἀφουρ' σμέν' ράχ'!* Ὅς αὐτὴν παρουσιάζουντι ἀγρ' κὰ πράματα Φθιώτ. Πβ. ἀερίκ 3. β) Μεταφ. ὁ ἔχων πνεῦμα δόλιον, πανουργὸς Πόντ. (Χαλδ.): *Ἀερίκός ἄνθρωπος.*

ἀερινὰ ἐπίρρ. Κρήτ. Κυκλ. ἀερ' νὰ Κυκλ. ἀγερ' νὰ Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός

1) Εὐάερα, ἐπὶ τόπου, ἔνθα ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι εὐάερος: *Ἐδῶ εἶναι ἀερινὰ Κυκλ. Πάμε νὰ κάτσωμε ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἀερινὰ Κρήτ. Ὅς τὸ στεατὸ εἶναι ἀγερ' νὰ (στεατὸ = στεγατὸ) Νάξ. Συνών. ἀερίκ, ἀερίκ αἶτα.* 2) Ψυχρὰ Κρήτ.: *Ἀερινὰ σοῦ φάνη.*

ἀερινάδα ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός.

Δρόσος, αὔρα: *Σήμερο εἶν' ἀερινάδα.* || Ἄσμ.

Καὶ τὸ πρωὶ σηκώνεται μὲ τὴν ἀερινάδα.

ἀερινίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός.

1) Ἀμτβ. εἶμαι εὐάερος: *Ὁ τόπος ἀερινίζει.* β) Δροσίζω, συνήθως κατὰ γ' πρόσ.: *Κάτσε ὥστε νὰ ἀερινίσῃ.*

2) Μετβ. καθιστῶ τι δροσερόν: *Τὰ δεδρὰ ἀερινίζουν δὸ δόπο.*

ἀερινός ἐπίθ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ. ἀερ' νός Θήρ. αἰρ' νός Ἦπ. ἀγερίνός Ἰθάκ. Μῆλ. Πάρ. κ. ἀ. ἀγερ' νός Νάξ. (Μον.) Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀερώδης, λεπτὸς, ἐλαφρὸς Ἰθάκ.: Ἄσμ.

Ἀπὸ τετράκορφο βουνὸ μὲ κόρη κατεβαίνει

κ' ἔχει ψιλὸ πονκάμισο κι ἀγερίνὸ φουστάνι.

2) Ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἀερίζόμενος Νάξ. (Μον.): *Βάνομε τὰ ψωμιὰ ὅς τὴν τάβλα γιὰ νὰ ἴναι ἀγερ' νὰ.*

3) Εὐάερος Ἦπ. Θήρ. Κρήτ. Μῆλ. Πάρ. κ. ἀ.: *Ἀγερίνὸ σπίτι Πάρ. Τὰ μέρη μας εἶναι ὅλα ἀγερίνὰ γιὰ τὸ καλοκαίρι Μῆλ. Συνών. ἀερίκός 2, ἀερωπός.* β) Δροσερὸς Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Ρόδ.: *Ἀερίνὸ μέρος Θήρ.* || Ἄσμ.

Ἀερινὸν βασιλικὸν ἔχεις ὅς τὴν κεφαλὴ σου

Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. γ) Γλυκὺς, χαρίεις, Ἰθάκ.: Ἄσμ.

Νὰ φκεῖάσω γιόμ' ἀγερίνὸ καὶ δεῖπνο ζαχαρένιο.

Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.

ἀέρινος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀγέρινος ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρούστ. 10.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀέρινος.

1) Ὁ ἀερώδης, ὁ ὅμοιος πρὸς ἀέρα, ἐλαφρὸς λόγ. σύνηθ.: Ποίημ.

Ὅπου φθάνοντας κεί κατὸν | ἴσως τοῦ μείνει ὥς ἐκεῖ

ἢ ἀέρινη ἀγκαλιά του | σὰν πρωτύτερα ἀνοιχτή

ΔΣολωμ. 75.

..... ὅς τ' ἀκρογᾶλια

ποῦ ἀγέρινα, χαροποιά, σᾶς γνεύουν παραπέρα

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.³ 32. 2) Ἀερόχρους, οὐρανόχρους, γλαυκὸς Λεξ. Ἦπίτ. 3) Ὁ ἐν τῷ ἀέρι διαγραφόμενος ΝΣαντοριν. ἐνθ' ἄν.: *Θὰ πάρῃ τὴ ρομφαία... θὰ κἀνῃ ἀγέρινο σταυρό.*

ἀερινότοπος ὁ, Κυκλ. ἀερ' νότοπος Κυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

Τόπος εὐάερος, ἀερινός.

ἀέρισμα τό, σύνηθ. ἀέρισμα Πόντ. αἰρίσμα Πόντ. ἀγέρισμα Κεφαλλ. Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

1) Ἐκθεσις πράγματός τινος εἰς τὸν ἀέρα, ἀερισμός σύνηθ. καὶ Πόντ.: Ἀσπάλ' τὸ παραθύρ', τ' ὁσπὶτ' πολλὰ ἀερισμαν' κ'ι θέλ' (ἀσπάλ' = κλεῖσε) Πόντ. Τῇ γεργανί' τ' ἀγέρισμαν' (γεργανί' = ἐφαπλώματος) αὐτόθ. Συνών. ἀερισμός.

2) Προσβολή τοῦ σώματος ὑπὸ ρεύματος ἀέρος, ἐλαφρὸν κρυολόγημα Κεφαλλ.: Ἄλλο εἶναι τ' ἀγέρισμα κ' ἄλλο εἶναι ἡ πόδα (πνευμονία). 3) Προσβολή ὑπὸ τοῦ κακοποιῶν δαίμονος, ἀερισκοῦ Παξ.

ἀερισμός λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ἀέρισμα 1, ὁ ἰδ.

ἀεριστήρας ὁ, Ναύστ. — Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ λογ. ἀεριστήρ.

1) Φεγγίτης, διὰ τοῦ ὁποίου ἀερίζεται ἡ κάμινος τοῦ χυτηρίου Ναύστ. 2) Μηχάνημα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνανεοῦται ὁ μεμολυσμένος ἀήρ ἐν τοῖς μεταλλείοις, πλοίοις, θεάτροις κττ. Λεξ. Ἡπίτ. Πβ. ἀνεμιστήρας.

Συνών. ἀεριστής.

ἀεριστήρι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ριπίδιον. Συνών. ἀερίστρα, μυγισαστήρι, φυσερό.

ἀεριστής ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ἀεριστήρας 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

ἀερίστρα ἡ, Στερελλ. (Λαμ. Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

Ριπίδιον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀεριστήρι.

ἀεριτζής ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιτζής.

1) Ὁ παίζων μὲ ἀέρα, ἥτοι χωρὶς κεφάλαια, ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἢ μετερχόμενος παρατλήσια ἐπαγγέλματα.

2) Μισθωτὸς χαρτοπαικτείου παίζων διὰ χρημάτων τοῦ καταστήματος, ἵνα παρασύρῃ ἄλλους παρισταμένους παίκτης.

ἀεροβατῶ λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀεροβατῶ.

Διανοοῦμαι πράγματα ἀνεφάρμοστα, εἶμαι ἀφηρημένος, δὲν προσέχω σύνηθ.: Τοῦ μιλῶ κ' αὐτὸς ἀεροβατεῖ σύνηθ.

ἀεροβότανο τό, ἀμάρτ. ἀγριουβότανον Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ βότανο.

Βότανον κατὰ τῶν ἐκ τοῦ ἀέρος ἀσθενειῶν τῶν αἰγῶν. [**]

ἀερογάμης ὁ, Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Μάν.) ἀγερογάμης Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. γαμῶ.

Τὸ πτηνὸν ἰέραξ ὁ κέγχρης (falco cenchris) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (rapaces). Συνών. ἀνεμογάμης. [**]

ἀερογάμι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀερογάμης.

Τὸ πτηνὸν ἀερογάμης, ὁ ἰδ.

[**]

ἀερογεμίζω ἀμάρτ. ἀερογομίζω Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. γεμίζω.

Γεμίζω ἀπὸ ἀέρα, παίρνω ἀέρα: Φρ. Ὁ νοῦς του - τὸ κεφάλι του ἀερογομῖσε (ἐπὶ τοῦ ἐπαιρομένου) || Ἄσμ.

Γιαννάκι, τί ἐπαλάβωσες, τί ἔχασες τὸ μυαλό σου, τί ἀερογομῖσε ὁ νοῦς. . .

Πβ. ἀεροπαίρνω.

ἀεροδέρνομαι ἀμάρτ. ἀεροδέρνομαι Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. δέρνομαι, δι' ὁ ἰδ. δέρνω.

Κτυπῶμαι, δέρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Πβ. ἀνεμοδέρνω.

ἀεροδρόμιο τό, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. ἀεροδρόμιον, ὁ ἐκ τοῦ μεσν. *ἀεροδρόμος.

Ὁ τόπος, ἐνθα στεγάζονται καὶ ἀπογειοῦνται ἢ προσγειοῦνται τὰ ἀεροπλάνα.

ἀεροκοπανίζω Μ. Ἐγκυκλ. ἀεροκουπανίζω Προπ. (Κύζ.) ἀεροκοπανῶ ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. κοπανίζω.

Ματαιοπονῶ, ματαίως κοπιᾶζω. Πβ. ἐν λ. ἀέρας 1 συνών. φρ. ἀέρα κοπανίζω, ἀέρα ψαρεύω καὶ ἀρχ. «ἀέρα δέρειν», «ἀέρα πυκτεύειν», «ἀέρα παίζειν».

ἀεροκοπάνισμα τό, Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἀεροκοπανίζω.

Ματαιοπονία.

ἀεροκουβέντα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ κουβέντα.

Συνήθως κατὰ πληθ. ἀερολογίαι, κενοὶ λόγοι. Συνών. ἀερολογία, ἀερόλογο.

ἀεροκουβεντιάζω Ἡπ. ἀιρουκ' βιδιάζου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. κουβεντιάζω.

Ἀερολογῶ, λέγω λόγια κενά, λόγια τ' ἀέρα. Συνών. ἀερολογῶ (Ι).

ἀεροκουνῶ ἀμάρτ. ἀιρουκ' νῶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ρ. κουνῶ.

Τινάσσω εἰς τὸν ἀέρα. Συνών. ἀεροτινάζω, ἀνεμοκουνῶ.

ἀερολογία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερόλογος.

Συνήθως κατὰ πληθ., λόγια τ' ἀέρα, λόγοι κενοί: Αὐτὰ ποῦ λές εἶναι ἀερολογίες. Συνών. ἀεροκουβέντα, ἀερόλογο.

